

Bože můj, hořím nadějí, že věci, které se nedějí, se stanou.

Milé sestry, milí bratři,

počáteční verš Bohuslava Reynka z básně Radost se mi vybavil, když jsem se před čtrnácti dny zúčastnil benefičního koncertu Štěpána Raka v kostele ve Velenicích. Velenickým se podařilo dokončit první část opravy starého tolerančního kostela. Chrám s krásnou šedomodrou novou fasádou byl při koncertě tak plný, že podstatná část lidí musela stát. Lze jistě namítnout, že tam lidi přišli poslouchat Štěpána Raka a že v neděli se sejde při bohoslužbách jen hrstka.

Jenže právě této hrstky lidí si vážím. Těch několika evangelíků, kteří dokázali pod vedením kurátora Lubomíra Váni a dobrého administrátora Martina Zikmunda opravu provést a kostel veřejnosti nabídnout.

Mohli si samozřejmě naříkat a stěžovat si, že jich je málo a že pro ně nemá cenu kostel opravovat. Opravili ho s tím, že není jen pro ně. Je to marné dát do tak úhledného pořádku stavbu, aby sloužila také jiným, kteří si do běžného společenství církve cestu nenacházejí? Bylo by lepší, kdyby si sestry a bratři naříkali, že s nimi nechce nikdo mít nic společného a že stánek po otcích je jenom zatěžuje? Není lepším svědectvím pro okolí, když se dají dohromady a pustí se do zdánlivě marného pokusu zušlechtit svůj prostor tak, aby do něj mohli pozvat druhé, byť přijdou zatím „jen“ na koncert“?

Jsme-li v seniorátním výboru někdy opravdu bezradní, tak obvykle nad problémy se správou a životem sborů, které delší dobu zůstávají bez samostatného kazatele. Neznáme recept, který bychom nabídli. Jisté je, že bez iniciativy z vlastních řad žádná pomoc odjinud nepomůže. Nemyslím, že je potřeba a dobré všude se pustit do oprav budov, které se nepoužívají. Každá situace je jiná. Ale důležité je dát se dohromady, nevyčítat si navzájem, ani těm okolo. Věřím, že se pak se mohou dít věci, s kterými nepočítáme.

Naznačil jsem, co nás dlouhodobě „bolí“. A víme, že snadné řešení není. O to více se zaraduji, když se ukáže, že mohou být věci také jinak. Tou nadějí, která nevyrůstá z nás samotných, hořím. Vím ale, že ji umíme svými malichernostmi dusit.

V seniorátě je mnohem více potěšitelných věcí. Často jsou to ty, které nejsou moc nápadné.

Po dvou a půl letech byl na jaře ukončen kurz vzdělávání. Řadě zájemců ze seniorátu se otevřely další obzory v myšlení i poznání víry a v znalostech bible a církevních dějin. Významným výsledkem jsou také dva ordinovaní presbyteri. Bratr Miroslav Zelinka pochází z kováneckého sboru. Někdo by mohl Kovánek považovat za ztracený v kopcích nad polabskou rovinou. Má svého ordinovaného presbytera. Sestra Dagmar Férová je aktivní presbyterkou živého sboru v Lysé nad Labem a jednou z určujících postav seniorátu. Seniorát má dobré a ochotné činovníky v členstvu velkých i drobnějších sborů.

Chci také poděkovat kazatelům, kteří jako důchodci si na sebe vzali úvazek ve sborech, kde si na kazatele s celým úvazkem netroufají. Myslím na bratry Miroslava Německého a Josefa Kejře. A děkuji také ostatním kazatelům v penzi, jejichž kázáním rádi naslouchají v řadě našich sborů. Vážíme si i pomoci dalších kazatelů, kteří pracují na ETF UK nebo jinde, a při tom pomáhají kázáním v našem seniorátu.

Velkou radost nám dělá mládež. Pod elegantním a vynalézavým vedením předsedkyně Magdalény Zajíčkové spolu s farářem Martinem Zikmundem a celým SOMem připravuje pestrou nabídku různých setkání, pobytů i sportovních akcí. Letos nově velmi prozíravě zorganizovali zvláštní setkání pro mladší účastníky, kteří se připravují ke konfirmaci. Přejeme mládeži, aby příští týden ve volbě vybrali podobně dělnou skupinu.

Jsme vděční sestře farářce Kateřině Roskovcové, která se spolu s dalšími spolupracovníky stará o přípravu seniorátních setkání pro rodiny s dětmi, a bratru faráři Martinu Férovi, který převzal organizaci seniorátních putí.

Těší nás, že se velmi dobře rozvíjí práce a život ve sborech s novými faráři, s Martinem Férem v Poděbradech, s Magdalénou Ondrovou v Kolíně a Lukášem Odrou ve Velimi.

Ze seniorátu odešel na nové místo bratr farář a náměstek seniora Václav Hurt. Přiznávám zcela osobně, že Václavovu změnu působiště cítíuji citelně, myslím, že i ostatní členové seniorátního výboru. Většina důležitých rozhodnutí našeho seniorátního výboru je výsledkem rozhovoru. Než

dojdeme ke shodě, vyslechneme, co si o věci myslí ostatní. S Václavem Hurtem se nám pracovalo velmi dobře. A jsme mu vděční za jeho pevnost spojenou s laskavostí. Nakrátko k nám přibyl před tímto konventem Martin Zikmund. Díky za jeho moudrý a klidný úsudek. Občerstvil naše schůze humorem. Martin Zikmund ostatně svůj širší pohled na věci uplatňuje při vedení naší farářských schůzí.

Seniorátní výbor se dočká nástupce Václava Hurta ještě dnes. Mladoboleslavští svého pastýře hledají. A my se těšíme na příchod nové síly do seniorátu.

K málo viditelné činnosti patří práce s účty. Neumím si představit práci seniorátního výboru bez zcela spolehlivého, přesného a přitom srozumitelného vedení našeho hospodaření. Sestra Jana Dobrkovská provádí spolu se seniorátním revizorem bratrem Jiřím Šmídou kontrolu a zároveň poradenství jednotlivým účetním ve sborech. Do jednoho dotazníku, který si od nás vyžádal statistický úřad, sestra Dobrkovská vyčíslila práci seniorátní účetní za rok 2011 na 194 hodin a činnost seniorátního revizora na 64 hodin. Jsem přesvědčen, že mnoho času, který oba práci věnují, vůbec nezapočítala.

Jsem rád, že vedení seniorátu má i svůj druhý pól, a tím je samostatné a spolehlivě pracující předsednictvo konventu, které připravilo tento konvent. Díky za to.

Děkuji také mému domovskému sboru v Libiši za přípravu prostředí pro naše jednání. Spolu se sestrami a bratry Vás srdečně u nás vítáme.

Milé sestry, milí bratři, brzy bude advent. Podzim letos rychle končí. Naděje básníka Bohuslava Reynka mi otevírá cestu z podzimu k adventu. Než se pustíme společně do našich konventních úkolů, dovolím si vám Reynkovu báseň Radost přečíst celou.

Radost

*Bože můj, hořím nadějí,
že věci, které se nedějí,
se stanou,*

*že přece skončí se výsměšná step,
v které, cest nevida, chodím jak slep
a prahnu:*

*usnu, a přiletí radost jak pták,
srdce mi otevře, aniž zvím jak,
a v hněvu*

*zabije hada v něm, obludu zavěsí,
zčernalou, na haluz ve vlhkém zálesí
zoufání,*

*ve branách duše mé zaskví se stráží,
čekání barvínky slzami svlaží
zpívajíc.*

Miroslav Pfann, v Libiši, 3. listopadu 2012
Zpráva seniora pro konvent Poděbradského seniorátu ČCE